

* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

Modsætningernes sammenfald – Morgendagens verden Af Helga Zepp-LaRouche

*Hovedtale på Schiller Instituttets Internationale
Konference, Tyskland, 30. juni, 2018:
Vi har et presserende behov for et
Nyt Paradigme for internationale relationer:
En fredsorden baseret på udvikling af nationer*

Jacques Cheminade: Jeg vil gerne bede fr. Helga Zepp-LaRouche, Schiller Institutets præsident og i Kina kendt som »Den Nye Silkevejs-lady«, om at holde hovedtalen, »Modsætningernes sammenfald; morgendagens verden«.

Helga Zepp-LaRouche: Mine damer og herrer; kære venner af Schiller Institutet.

Efter det særdeles historiske topmøde, som overraskede verden, mellem præsident Trump og formand Kim Jong-un, kom jeg med det forslag, at denne model, der viser, at man kan vende en fjendtlig relation omkring – ja, faktisk stod vi på randen af en potentiel, global krig – til dens totale modsætning med samarbejde, hvis der foreligger god vilje, og hvis der er samarbejde mellem stormagterne; i dette tilfælde, USA, Kina og Rusland, der alle arbejdede i baggrunden for at være med til at gøre dette topmøde muligt; jeg foreslog således, at der på det netop afsluttede EU-topmøde kun skulle være ét punkt på dagsordenen, nemlig Afrikas udvikling gennem den Nye Silkevej. Og at EU skulle invitere præsident Xi Jinping og henvend seks eller så statsoverhoveder fra afrikanske nationer, der allerede samarbejder med Kina, og annoncere et fælles, forceret program for industrialiseringen af Afrika gennem forlængelsen af den Nye Silkevej til alle disse stater.

Dette ville have fået absolut troværdighed gennem præsident Xi Jinpings tilstedeværelse, fordi han har et meget stort omdømme i Afrika, der betød, at det var seriøst ment; og det ville have givet alle unge mennesker i Afrika håb om, at de har en udsigt til at deltage i opbygningen af deres eget land og nation. Dette ville for Europa være den eneste måde, på hvilken flygtningekrisen kunne løses.

Dette forslag blev oversat til ti eller flere sprog¹; de fleste europæiske sprog, russisk, kinesisk, japansk, koreansk, og er blevet bredt cirkuleret internationalt. Mente jeg, dette var et realistisk program for dette EU? Jamen, nej, absolut ikke. Men er det alligevel den rigtige idé at satse på? Ja. Et sådant topmøde kan trods alt blive sammenkaldt, hvornår, det skal være, af en hvilken som helst kombination af nationer. Man kunne bruge FN's Generalforsamling i september til at drøfte dette.

I mellemtiden har vi fået bekræftelse på, at der finder et nyt topmøde sted mellem præsident Putin og præsident Trump den 16. juli i Helsinki, efter NATO-topmødet. De vil sandsynligvis drøfte en aftale mellem USA og Rusland om Syriens fremtid; måske endda en omfattende plan for Sydvestasien. Og for det andet vil de drøfte nødvendigheden af en global atomnedrustning, hvilket blev annonceret af den russiske ambassadør til USA, [Anatoly] Antonov. Præsident Putin gjorde det imidlertid samtidig klart, at han opfordrer til en global atomnedrustning ud fra en styrkeposition; for samme dag holdt han en pressekonference i Kreml og sagde, at der er flere russiske våbensystemer, hvor Rusland er år, hvis ikke årtier, forud for Vesten. Dette var, hvad han annoncerede den 1. marts. I mellemtiden mødtes generalerne Dunford [USA] og Gerasimov [Rusland] i Helsinki for at forberede dette topmøde.

Og Vestens neoliberale *establishment* gik fuldstændig fra forstanden. De flippede ud og kaldte dette en »apokalyptisk udvikling« – det var *Die Welt* og Londonavisen *Times*; de flippede især ud over muligheden for, at Trump kunne reducere de amerikanske tropper i Europa, hvilket selvfølgelig ville være en god ting, men den geopolitiske fraktion kom fuldstændig ud af kontrol over dette spørgsmål.

¹ Se: »EU-topmødet må følge Singapores eksempel!«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=25453>

Denne Vestens reaktion på noget, som enhver fredsel-skende person kun kunne hilse velkommen, nemlig, at relationen mellem stormagaterne – Kina, USA og Rusland – ville blive forbedret, beviser, at der er behov for noget andet. Vi har behov for et totalt Nyt Paradigme for tankegang med hensyn til relationerne mellem nationer.

For nu at vende tilbage til flygtningekrisen: FN's Flygtningehøjkommissariats årlige rapport over den globale trend publicerede, at der ved årsafslutningen 2017 var 68,5 mio. fordrevne mennesker på Jorden. Det svarer næsten til befolkningstallet i Tyskland. 16,2 mio. nye flygtninge i 2017; 44.500 nye flygtninge hver dag, eller 1 person hvert 2. sekund. Vi bør huske på, at hver af disse personer er et menneske, en person som du og jeg og alle i dette lokale. Dette er ikke tal; dette er mennesker som din nabo, din ven, din familie.

EU-mødet er netop afsluttet med en hel række vage forslag om ting som lejre, der skal etableres, 'udskibningslejre', militarisering af Frontex og lignende ting, der er lige så barbariske, som de er uigennemførlige. De vil lukke EU's ydre grænser; give Frontex et 'robust mandat'; bruge en masse penge. EU-parlamentspræsident Tajani foreslog €6 mia. alene til at lukke Middelhavet af ud for Libyen. NATO-eksgeneral Egon Ramms krævede endda et mandat til, at Bundeswehr skulle bakke Frontex op; og andre krævede, at NATO skulle involveres. 'Udskibningscentre' skal angiveligt etableres på europæisk jord og senere i Afrika; men problemet er, at ingen af de involverede lande vil have disse lejre. Ikke Egypten, ikke Libyen, ikke Marokko, ikke Tunesien, ikke Algeriet; og albanerne og makedonerne vil heller ikke have dette. Nu vil Libyen have, at disse lejre etableres syd for Libyen i lande som Niger og Mali, der har nul infrastruktur – de har bare ørken. Der er absolut ingen forudsætninger for at gøre dette.

Tysk fjernsyn har rapporteret, at den algierske regering sendte 13.000 flygtninge ud i Sahara uden mad og vand, uden mobiltelefoner eller penge. I 48 grader celsius måtte folk gå til en eller anden lille landsby i Niger. Gravide kvinder og børn; mange blev aldrig set igen. Den algierske regering nægtede, at det var sandt. Det er måske, måske ikke, sandt – det kan man aldrig vide i denne 'fake news'-verden. Men jeg kan forsikre jer for, at dette finder sted hele tiden; folk marcherer gennem Sahara, hvor de dør, og det rapporteres ikke. Pave Frans sammenlignede for eksempel disse lejre i Libyen, hvor der ikke engang er en regering, der har kontrollen, disse lejre, hvor folk blev tortureret, lemlæstet, voldtaget, solgt som slaver; pave Frans sammenlignede disse lejre med koncentrationslejre og sidestillede dem med lejrene i nazi-Tyskland under Anden Verdenskrig.

Det er indlysende, at stater har ret til at beskytte deres grænser, til at bevare social fred. Men man kan ikke ignorere retten til livet, retten til asyl og flygtningenes skæbne. Albanien premierminister Edi Rama sagde, at Albanien aldrig vil tillade sådanne lejre; han er imod, at man dumper desperate mennesker som giftaffald, ingen vil have; at Albanien aldrig vil blive bølgebryder for flygtningene. Ser man på flygtningedebatten i Europa på

nuværende tidspunkt, og vi har haft meget af det i den senere tid, hvor er så disse »vestlige værdier«? Menne-skerettigheder; demokrati? Det, vi ser med flygtningekri-sen, er en krænkelse af de mest basale menneskerettighe-der: retten til liv, værdighed og asyl, for øjnene af det globale publikum.

Det, der ligger under dette, er en fundamental ændring af menneskebilledet, det, som den russiske udenrigsmini-ster Lavrov kaldte de »post-kristne værdier«, som afspej-ler en døvet medfølelse, et totalt tab af respekt for men-neskelivets hellighed. Nogle af de værste høje i de så-kaldte 'kristne' partier taler om »asylturerister« eller »flygtningefærger«; hvilket afspejler en patologisk lige-gyldighed over for menneskers lidelser og død.

Efter Anden Verdenskrigs grusomheder, ønskede Konrad Adenauer udtrykkeligt at skabe CDU [Kristen-Demokratisk Union] som et kristent parti med kristne værdier som et bolværk, så nationalsocialismens grusom-heder aldrig blev gentaget. Nu taler *Der Spiegel* om »fa-scisme« med hensyn til præsident Trump; men hans poli-tikker er ikke så forskellige fra den Europæiske Unions. Hvordan er dette sket? Vi må gå tilbage til det paradig-meskifte, der har fundet sted i Vesten. Skridt for skridt har vi bevæget os væk fra det, Adenauer mente, og til en nulvækstideologi, som promoveres af Romklubben og Verdensnaturfonden, af miljøbevægelsen; den ideologi, at vi befinder os i en verden med begrænsede resurser i et lukket system; hvor ethvert menneske udgør en byrde for naturen.

Dette blev dernæst totalt optrappet af markedernes to-tale afregulering og af Wall Streets og City of Londons forøgede magt; det neoliberale dogmes totale dominans, der siger, at markederne er den øverste myndighed, der har erstattet Gud. At statens rolle ikke længere er at be-skytte det almene vel, men derimod at garantere banker-nes og spekulanternes rettigheder, hvilket vi især så efter 2008 med den totale afregulering af finanssystemet. Det blev ligesom en selvbetjeningsbutik for de rige på be-kostning af flertallet af befolkningen; nedskæringspolitik over for det almene velfærd; privatisering inden for alle kategorier af livet og økonomien; og en ødelæggende stigning af ulighed.

Menneskebilledet blev underkastet en cost-benefit-analyse; ideen om, at der ikke findes nogen sandhed, der kan vides, men kun postfaktuelle meninger, hvor hele vireligheden er underordnet den økonomiske konkurren-cemodel. Selv demokratiet må være tilpasset markederne. Det er [den tyske kansler Angela] Merkels berømte sæt-ning, at vi lever i et demokrati, men at det (demokratiet) må være tilpasset markedet. Efter det nylige valg i Italien, sagde EU-kommissær Oettinger – fordi de ikke kunne lide, at Lega og Femstjernebevægelsen vandt valget – »markederne vil lære italienerne, hvordan de skal stem-me«; hvilket viser det neoliberale *establishments* totale arrogance. De er totalt ude af stand til at erkende årsager-ne til den vestlige models forfald. Dette forfald skyldes ikke hverken Kina eller Putin, men er udelukkende forår-saget af Vestens politikker.

Da Sovjetunionen tillod den fredelige genforening af Tyskland i 1989-90, var der en mulighed for at gå i en helt anden retning. Efter Sovjetunionens opløsning, var der en mulighed for en fredsorden for det 21. århundrede, for den ene blok var opløst, og der var ingen fjende mere. Min mand, Lyndon LaRouche, foreslog – med en forudseenhed om Murens snarlige fald – genforeningen af Tyskland, der snart skulle komme, med Berlin som hovedstad, og han foreslog at udvikle Polen med vestlige teknologier som en model for hele Comecon. Efter Sovjetunionens sammenbrud, foreslog vi at forlænge denne såkaldte Produktive Trekant Paris-Berlin-Wien til Eurasien. Vi kaldte det, den Eurasiske Landbro, hvilket er det, den Nye Silkevej i dag er ved at blive til.

Tidligere, i 1975, havde Lyndon LaRouche foreslået en International Udviklingsbank; en Oasis Udviklingsplan for Sydvestasien; han arbejdede med López Portillo om et forslag til en integration af Latinamerika, ved navn Operation Juárez. Vi arbejdede sammen med Indira Gandhi om en 40-årig plan for Indien; vi arbejdede på en 50-årig udviklingsplan for Stillehavsområdet. Og, da min mand var ophavsmand til Det Strategiske Forsvarsinitiativ² – som var noget helt andet end mediernes fremstilling af det – så involverede denne plan også en gigantisk teknologioverførsel til udviklingssektoren. Hvis Lyndon LaRouches livsværk var blevet vedtaget af etableringen, kan jeg forsikre jer for, at Afrika ville være et blomstrende kontinent, og verden ville se helt anderledes ud.

Det, de i stedet gjorde efter Sovjetunionens kollaps, var, at de sagde, »OK, nu er kommunismen besejret. Lad os få en unipolær verden; et Projekt for et Nyt Amerikansk Århundrede [PNAC]. Lad os gennemtvunge en chokterapi i Rusland; fjerne alle regeringer, der modsætter sig dette, gennem regimeskifte og 'farvede revolutioner'; ophæve Glass/Steagall-loven; have humanitære interventionskrige, der bygger på løgne«, hvilket resulterede i flygtningekrisen i Mellemøsten og forarmelsen af udviklingssektoren, og også Sydeuropa, for den sags skyld.

Dette er den politik, Vesten har ført i de sidste 20-30 år. Og resultatet er, at det vestlige system er ved at kollapse. Der kommer en opstand indefra – Brexit; Trumps valgsejr; det østrigske valg; opstanden i Visegrad-landene, i de central- og østeuropæiske stater. At have en slags Merkel-løsning på alle disse problemer er derfor helt ude i hegnet.

Vi vil få at se, hvad der sker, for resultatet af det netop afsluttede EU-topmøde er meget vagt; alt er på frivillig basis, og der vil komme en masse bilaterale forhandlinger. Og vi får at se, om Seehofer finder dette acceptabelt, for han sagde før mødet, at, hvis CSU [Kristen-Social Union] kapitulerer over for Merkel, kan de begynde at synge *Requiem*. Det er en god ting, for, hvis CSU begynder at synge klassisk musik, ville det være en forbedring; men

han mente det med hensyn til det forestående delstatsvalg i Bayern.

Der kan måske komme en bestræbelse på at lappe tingene sammen, men det vil ikke virke. For der er stadig en fare for et nyt finanskrak; alle parametrene er omkring 40 % værre end i 2008. Gældsmængden, især selskabsgælden, bankernes niveau 3-derivater, er stadig ca. 40 % værre. Der er derfor en fare for et kollaps ud i kaos. For et par dage siden besluttede forsvarsministrene i ni EU-lande at skabe en europæisk, militær interventionsstyrke, der skal tage sig af kriser i hele verden – det er jo temmelig prætentivt at have en sådan fremgangsmåde, når de ikke engang kan samle EU. Men det viser alt sammen, at der fra EU og fra Vesten som helhed, ikke kommer noget positivt initiativ til at adressere de strategiske problemer i verden.

Men der findes en helt anden model og et helt andet perspektiv. For næsten fem år siden satte præsident Xi Jinping den Nye Silkevej på dagsordenen, som en genoplivelse af den antikke Silkevej, som var en udveksling af varer, kulturer og teknologier, og som forbedrede livet for alle lande, der deltog. I mellemtiden er den Nye Silkevej, eller Bælte & Vej Initiativet, som det kaldes, blevet det største infrastrukturprojekt i verden. Det involverer allerede, iflg. udenrigsminister Wang Yi, 140 lande, der arbejder sammen på win-win-basis. De opbygger seks hovedkorridorer i Eurasien; hundreder af projekter, med jernbanelinjer, industri-parker, kraftværker; i Afrika, Latinamerika og Asien.

Men det er ikke kun et økonomisk program. Præsident Xi kalder det »et fællesskab af en fælles fremtid for menneskeheden«. Det er en totalt ny model for relationer mellem nationer, der arbejder sammen i et win-win-perspektiv; respekt for national suverænitet og ikkeindblanding i interne anliggender. Et totalt anderledes samfundssystem. På Kinas Kommunistiske Partis 19. nationalkongres foreslog Xi Jinping en vision, der ikke har sin lige i verden, for de næste 35 år. Frem til 2020 vil de fjerne fattigdom i Kina. Og i betragtning af, at Kina allerede har løftet 700 mio. mennesker ud af fattigdom og nu er engageret i et gigantisk program for at adressere hver eneste husstand, der lever i fattigdom, kan man være helt sikker på, at dette vil lykkes. Frem til 2025 ønsker Kina at være førende inden for flere videnskabelige og teknologiske områder. Frem til 2035 er det meningen, Kina skal være et fuldt ud moderniseret, socialistisk land, og frem til 2050, et stort, moderne, socialistisk land, blomstrende, stærkt, demokratisk, kulturelt avanceret, harmonisk og smukt, hvor velstand vil være tilgængelig for alle. Kineserne vil leve et lykkeligere og mere trygt liv og være et fuldt ud aktivt medlem af verdenssamfundet. Alle partiets medlemmer er ligeledes totalt forpligtede til at være helliget det almene vel, have de højeste, moralske standarder og arbejde af hele deres herte for en forbedring af livsbetingelserne for hele befolkningen. Xi Jinping påberåbte 5.000 års rige, kulturelle tradition og de afgørende bidrag, Kina har ydet menneskeheden generelle udvikling, og kaldte dette den store kinesiske drøm, som bidrager til, at hele menneskeheden vil leve et lykkeligt

² Se: LaRouches Strategiske Forsvarsinitiativ – En amerikansk-sovjetisk aftale for fred og udvikling,
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=6976>

ligere liv og skabe en smuk verden. Økonomien er baseret på innovation; det politiske system er baseret på meritokrati; men ikke kun for Kina, for Kina tilbyder nu de mest avancerede teknologier til udviklingslandene, især inden for områderne for kernekraft og samarbejde omkring forskning og udvikling af rummet.

Denne nye, kinesiske model, den Nye Silkevejsmodel, er selvfølgelig langt mere attraktiv. Efter århundreders kolonialisme, og efter de berygtede betingelsespolitikker fra IMF og Verdensbanken, yder Kina nu billig kredit og endda gaver til Afrika og andre udviklingsområder. Så for første gang føler mange lande i Afrika, Latinamerika og Asien, at de har et håb om at overvinde fattigdom og underudvikling og at få jobs til de unge mennesker.

De forskellige, vestlige tænketanke, der totalt arrogant ignorerede den Nye Silkevejs fremskridt i omkring fire år, er pludselig vågnet op og har set, at dette har en utrolig dynamik. Så pludselig kom der en byge af rasende rapporter, der hævdede, at Kina har bagtanker, og at Kina har en autoritær karakter. Hvis man spørger folk i udviklingssektoren, så er det præcis ikke, hvad de mener. De mener, at Kina giver dem håb for første gang. Problemet er, at de neoliberale eliter ser verden gennem geopolitiske briller, og de projicerer deres egne intentioner: Eftersom deres egne politikker er neokolonialistiske, kan de ikke forestille sig, at der på denne planet findes et land, der er helliget det almene vel for hele verdens befolkning.

Når Kina taler om socialisme med kinesiske karaktertræk, så mener jeg personligt, at dette grundlæggende set refererer til 2.500 års konfucianisme, som har været den fremherskende filosofi i Kina med undtagelse af ti år med Kulturrevolutionen. Det er meget vigtigt at studere Konfucius (Konfucius), for han har et billede af mennesket, der er meget tæt på den gamle humanisme, vi plejede at have i Europa. Det er ideen om livslang læring; at hvert menneske har potentialet til at blive en *junzi*, hvilket grundlæggende set betyder en vismand; det er nøjagtig den samme idé som Friedrich Schillers idé om den skønne sjæl. Hvis man udvikler sig gennem livslang læring, bliver der harmoni i familien. Hvis alle medlemmer kan virkeliggøre deres potentiale, giver det mulighed for harmoni i staten og harmoni staterne imellem.

Det geopolitiske etablissement og de fleste almindelige borgere i Vesten er totalt ude af stand til at tænke i dette win-win-konceptes baner, der er baseret på konfuciansk filosofi, fordi de er så vant til at tænke i baner for nulsumsspil – den ene vinder, og de andre taber. Der findes en vestlig filosof, der er den bedste pædagog til at lære én at tænke på en anden måde, og det er Nikolaus Cusanus (Nikolaus von Kues) med hans begreb om *coincidentia oppositorum*, modsætningernes sammenfald. Han er ikke kendt i Kina; jeg har kun fundet én professor, der er chef for sammenlignende religionsstudier, men Nikolaus Cusanus var ikke kun en religiøs mand. Han var grundlægger af den moderne, videnskabelige metode med den suveræne nationalstat, med det repræsentative system, og selv om mange af hans argumenter stammer

Kardinal Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues, 1401-1464), knælende i rød kjortel foran den korsfæstede Kristus; udsnit af alterbilledet i Cusanus-stiftelsens kapel i Bernkastel-Kues, Tyskland.

fra det teologiske område, så er de stadig af enorm filosofisk og videnskabelig betydning.³

På vejen hjem fra Konstantinopel i 1437-38, hvor han havde bragt den græsk-ortodokse kirkes delegation til koncilerne i Ferrara og Firenze, sagde han, at han pludselig fik en pludselig inspiration, der gjorde det muligt for ham at se alle spørgsmål i et helt nyt lys; nemlig, modsætningernes sammenfald. Dette var en idé, der gik imod Aristoteles, som grundlæggende set havde fremført, at konstateringer, der modsiger hinanden, ikke samtidig begge kan være sande. Cusanus sagde, at dette hidtil havde været hele filosofiens almene aksiomer, og at Aristoteles blot var det mest udtrykkelige udtryk for dette. Han citerer dernæst Filon af Alexandria, der sagde, at logikken i aristotelisk tankegang ikke er på et højere niveau end dyrenes *ratio* (logik; beregning).

I et meget betydningsfuldt skrift med titlen *Apologia de Docta Ignorantia* (Forsvar for lærd uvidenhed), som var en tilbagevisning af en skolastisk lærd ved navn Wenck, beskriver Cusanus, hvorfor Aristoteles er en inferior tankegang, der kun er i stand til en metodisk form for frem og tilbage. I *De Docta Ignorantia* siger han, »Sammenfaldet af modsatrettet tankegang er ligesom at befinde sig i et højt tårn, hvor den, der ser ud over det hele, ser processen i sin helhed; den, der søger, det søgte og processen med at søge; og ligeledes, hvordan den, der søger, kommer nærmere eller fjernere det søgte«. I et andet skrift med titlen, *De Visione Dei* (Om visionen om Gud), udvikler han en pædagogik for, hvordan man kan træne intellektet til at tænke i baner for *coincidentia oppositorum* for at overvinde en mental mur, bag hvilken

³ Se: Helga Zepp-LaRouche: »En dialog mellem kulturer: En hyldest til Nicolaus af Cusa«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=2959>

man finder fornuftens niveau. I *De Docta Ignorantia* taler Nicolaus også om *spirit universorum* (den universelle ånd), der forener religioner, nationer, folkeslag, som er differentierede elementer, men at universet som helhed er det fuldkomne udtryk for forudsætningen for, at alting kan eksistere. *Quodlibet in quolibet* er en meget berømt sætning af Nicolaus: »Alting er delagtig i alt«. For den politiske orden betyder det, at mangfoldigheden af mennesker kan integreres uden at krænke deres specifikke identitet, på grund af totaliteten af den orden, der allerede eksisterer. Ifølge Nicolaus udgør ethvert menneske et mikrokosmos, der i spire- eller kerneform indeholder hele makrokosmos på en kompleks, ikke-udfoldet måde, som meget ligner Leibniz' monade-begreb. Ifølge denne filosofi er harmoni, en fredsorden, kun mulig, hvis alle mikrokosmoser udvikles på bedst mulig måde; at den andens udvikling er i alles gensidige egeninteresse, for at harmoni kan fungere. Hvis man ønsker at finde en løsning på nutidens politiske problemer, må man tænke i disse baner for *coincidentia oppositorum*; at tænke menneskehedenes fælles mål først, at det Ene har en højere orden end mangfoldigheden af de Mange. Selvfuldkomængørelse og forædling kræver derfor en forøgelse af den relative, potentielle befolkningstæthed som en forudsætning for fremtidige generationers eksistens.

Min mand, Lyndon LaRouche, har i flere skrifter bevist, hvorfor en forøgelse af den relative, potentielle befolkningstæthed og den uophørlige forøgelse af energigennemstrømningstætheden⁴ er obligatorisk. På ethvert givent teknologisk niveau når man sluttelig til et punkt, hvor resurser og omkostninger er udtømte, udmattede. Dette kræver fortsatte, kvalitative gennembrud inden for kundskaben om universets fysiske principper, en fortsat højere inddeling af arbejdskraften og flere og flere kreative intellekter, der kan tage del i menneskehedenes ubegrænsede fremskridt.

I dag eksisterer denne idé med *spirit universorum* i form af den Nye Silkevejsånd; ideen om, at et samfund af nationer som basis for det almene vel for alle, er den eneste måde, hvorpå nutidens problemer kan adresseres. Denne ånd kan føles i Asien, Latinamerika og Afrika og i flere og flere lande i Europa. I en prædiken i Brixen (ital. Bressanone) i anledning af Helligtrekongersdag (6. januar) i 1456, og som af kommentatorer blev kaldt en »Hymne til civilisationen«, lovpriste Nicolaus Cusanus kunsterne og naturvidenskaberne som den store gave til menneskeheden, som vi alle må deltage i for ikke at sinke udviklingen for noget enkelt menneske. Og det er præcis, hvad den Nye Silkevej gør.

Den Nye Silkevejsånd muliggjorde Singapore-topmødet, og der er nu yderligere topmøder, som drøfter byggeriet af jernbaner på vestkysten og snart også østkysten af Nordkorea, som forener Sydkorea og Nordkorea med de kinesiske transportkorridorer og den transsibiriske jernbane. Præsident Trump lovede, at Nordkorea snart ville blive et fremgangsrigt land, og som Kina og Rusland begge sagde, de planlægger at spille en stor rolle i. *Global Times*, den kinesiske avis, sagde, »Nordkoreas geografiske beliggenhed gør landet prædestineret til at integreres i Bælte & Vej Initiativet«, og at dette ville ske langt tidligere, end nogen kunne forestille sig.

Vores forslag er at bruge samme fremgangsmåde for Afrika; i stedet for militariseringen af flygtningepolitikken, da at få en Ny Silkevejsplan. Hvis EU er villig til at bruge titals milliarder på lejre og befæstning af Europa, så lad os i stedet etablere kreditlinjer til industrialisering, basal økonomisk infrastruktur, vandprojekter såsom enorme projekter i lighed med Transaqua, massetransport, højhastighedsjernbaner, maglev (magnetsvævetog), sundhedsfaciliteter, uddannelsessystemer, videnskab som drivkraft med programmer orienteret mod rumfart og nye byer baseret på urban moduludvikling. Hvis alle europæiske nationer ville gå sammen med Kina, Indien, Japan og også USA og gøre alt dette sammen med de afrikanske stater, der ønsker at blive en del af et sådant forceret program, og annoncere det som en fælles forpligtelse, kunne vi vende flygtningekrisen omkring. Men denne fremgangsmåde kræver en passioneret kærlighed til menneskeheden; præcis, som premierminister Abiy Ahmed fra Etiopien for nylig sagde under et masse møde med en halv million mennesker, kort tid, før han blev udsat for et attentatforsøg; han sagde, »Den eneste måde at gå fremefter på, væk fra al denne historie, er tilgivelse og kærlighed. Hævn er for de svage. Og fordi etiopiere ikke er svage, har vi ikke bug for hævn. Vi vil vinde med kærlighed«.

Så lad os handle ligeså. Verden befinder sig i en utrolig oprørstilstand. Det er meget kompliceret, og jeg mener ikke, at problemerne vil blive løst ved at have en zillion delvise løsninger. Vi har brug for et højere fornuftsgrundlag, som vil forene hele menneskeheden. Jeg mener, vi har nået vejs ende for en epoke, enden på geopolitik. Og vi må nå frem til det Nye Paradigme, hvor vi tænker i banerne for *coincidentia oppositorum*; det, Xi Jinping har kaldt et »fællesskab for menneskehedenes fælles fremtid«. Hvis Europa er villig til at overleve, vil vi organisere de europæiske lande til at gå med i denne indsats. [applaus]

⁴ Se video: »Energigennemstrømningstæthed«, dansk udskrift, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4549>